

Arrest

nr. 223 990 van 15 juli 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WOLSEY
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Haïtiaanse nationaliteit te zijn, op 21 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juli 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. DETHIER *loco* advocaat J. WOLSEY en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Port-au-Prince (Haïti) en bent u in het bezit van de Haïtiaanse nationaliteit. Wanneer u tien of twaalf jaar was voelde u zich aangetrokken tot een medeleerling van hetzelfde geslacht. U had schrik omdat u wist dat homoseksualiteit niet aanvaard werd en u durfde het niet te vertellen. U vertelde het tegen een leerkracht omdat u dacht dat zij het op een andere manier zou zien. U vertelde tevens aan uw vader dat u van mannen hield en hij accepteerde u niet meer. In 2009 of 2010 zette hij u het huis uit. U verhuisde naar Bel-Air, een wijk in Port-au-Prince.

U was dakloos en sliep aan een kerk samen met andere homoseksuelen, wanneer op een gegeven moment er op jullie geschoten werd. U vluchtte weg. U vermoedde dat dit was omdat de regering had gezegd dat alle homoseksuelen gedood moesten worden. Wanneer u 20 of 21 jaar was, ging u naar een feest en leerde daar J.P. kennen. Jullie keken naar elkaar en gingen naar buiten. U vertelde hem dat u homoseksueel was en hij zei dat hij dit ook was. Jullie hadden diezelfde dag seksuele betrekkingen. Na ongeveer een maand begonnen jullie een relatie die vijftien à twintig dagen duurde. Toen u hem op een dag opzocht was J.P. er niet en vertelde een vriend van hem dat J.P. ontvoerd was door personen met wie hij een job ging doen. Vanaf dat moment begon u problemen aan uw hoofd te krijgen waaronder duizeligheid en acute steken in uw hoofd. U reisde intussen twee of drie maanden heen en weer tussen Bel-Air en de grens met de Dominicaanse Republiek, om uiteindelijk definitief in de Dominicaanse Republiek te gaan wonen. In 2011 verhuisde u naar het centrum van de Dominicaanse Republiek waar u werkte. U beleefde uw homoseksualiteit in de Dominicaanse Republiek niet openlijk omdat het klimaat er voor homoseksuelen niet goed is. U zocht of er clubs waren voor homoseksuelen, maar het was tevens ingewikkeld voor Haïtianen. Omdat u zich niet veilig voelde in de Dominicaanse republiek verhuisde u begin 2013 naar Buenos Aires (Argentinië) waar u een werkvergunning kreeg. U beleefde ook hier uw homoseksualiteit niet openlijk omdat Argentijnse homoseksuelen niet uit zijn op een serieuze relatie. U voelde zich niet meer goed in Argentinië en vroeg een toeristenvisum voor België. Op 10 september 2017 reisde u per vliegtuig naar België en reisde u door naar Zweden waar u bescherming zocht. U werd echter teruggestuurd naar België waar u op 31 januari 2018 een verzoek tot internationale bescherming indiende. U vreest de slechte situatie voor homoseksuelen in Haïti.

Ter staving van uw identiteit en of uw verzoek tot internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw origineel paspoort; een kopie van een aanvraag tot een neurologisch consult opgemaakt door de dokter van het opvangcentrum van Fedasil in Florennes, d.d. 7 augustus 2018; een kopie van een handgeschreven onleesbare nota van neuroloog dr. Jacquy, d.d. 5 december 2018 en e-mails van uw advocaat, meester Julien Wolsey, d.d. 23 oktober 2018, 27 november 2018, 20 december 2018, 21 december 2018 en 23 januari 2019 betreffende een stand van zaken van uw medische problemen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Tijdens uw persoonlijke onderhouds bij het Commissariaat-generaal verklaarde u meermaals geheugenproblemen te hebben waardoor u zich bepaalde zaken niet (goed) kon herinneren. U stelde tevens tijdens uw derde persoonlijk onderhoud een afspraak te hebben bij een dokter op 27 september 2018 voor deze geheugenproblemen (CGVS III, p. 2) en diende ter staving hiervan een aanvraag tot een neurologisch consult in, opgemaakt door de dokter van het opvangcentrum. Er werd u gevraagd om het Commissariaat-generaal op de hoogte te stellen van eventuele vaststellingen of resultaten (CGVS III, p. 2). Uw advocaat werd op 22 oktober 2018 door een medewerker van het Commissariaat-generaal gecontacteerd voor meer informatie. Uw advocaat liet toen weten dat hij u op 23 oktober 2018 hierover zou contacteren, waarop uw advocaat op 27 november 2018 het Commissariaat-generaal liet weten dat er een onderzoek gepland was op 5 december 2018. Uw advocaat werd opnieuw gecontacteerd op 20 december 2018 met de vraag naar een stand van zaken, waarop hij op 21 december 2018 een onleesbare nota doorstuurde van neuroloog dr. Jacquy. Op 9 januari 2019 contacteerde een medewerker van het Commissariaat-generaal opnieuw uw advocaat met de boodschap dat het doorgestuurde document onleesbaar was en of hij een zicht kon geven op de stand van zaken en of er nog onderzoeken gepland waren. Op 23 januari 2019 liet uw advocaat weten dat er heden niets meer gepland was. Er dient dan ook opgemerkt te worden dat u veelvuldig de kans kreeg om uw geheugenproblemen te staven. Het is aan de verzoeker om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over het verzoek tot internationale bescherming. De asielinstanties mogen van een verzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten. U heeft echter niet voldaan aan deze medewerkingsplicht. Uit niets blijkt dan ook dat uw beweerde geheugenproblemen een invloed hebben op uw vermogen coherente verklaringen af te leggen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het gegeven dat er tijdens het procedureverloop voor het Commissariaat-generaal beslist werd om u tijdens uw derde persoonlijk onderhoud te laten bijstaan door een tolk die het Creools machtig is daar waar dit voordien – d.i. op de DVZ en naar aanleiding van het eerste en tweede onderhoud op de zetel van het CGVS – het Spaans betref doet hieraan géén afbreuk, doch moet in het licht van het geheel van de elementen die voorhanden zijn bovenal gezien worden als een zorgvuldigheidsoverweging. Uit uw administratief dossier blijkt immers dat u bij het indienen van uw verzoek op de DVZ en in overeenstemming met artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet om de bijstand van een tolk Spaans verzocht hebt; dat u voor de DVZ uw verklaringen in het Spaans aflegde en dit zonder noemenswaardige problemen verlopen is; dat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal hebt laten optekenen dat u de tolk die u op de DVZ in het Spaans heeft bijgestaan goed begreep evenals dat uw gesprek bij de DVZ goed verlopen is (CGVS I, p. 2); dat u tijdens ditzelfde onderhoud, en gevraagd naar de reden dat u het gesprek in het Spaans wil doen aangaf: “Ik voel me het meest comfortabel in het Spaans, ik denk dat ze me zo het best gaan begrijpen” en u bevestigend antwoordde op de mededeling aan te geven mocht er toch iets zijn (CGVS I, p. 3); dat de tolk na ongeveer een uurtje evenwel zou hebben gesignaleerd dat “het moeilijk tolken is” en er een pauze werd genomen waarop de protection officer u meermaals in de gelegenheid stelde en de uitdrukkelijke vrije keuze heeft gelaten om het onderhoud op een ander moment voort te zetten in uw moedertaal, het Creools van Haïti, waarvan u zelf de nood evenwel niet leek in te zien, evenmin na overleg met uw raadsman, en onder meer repliceerde: “Ik voel me goed in het Spaans”, “In het Spaans, wat ik wil vertellen wil ik liefst in het Spaans vertellen”, “Laten we verder gaan in het Spaans” en uw raadsman toelichtte: “hij weet niet of hij beter in het creools spreekt, in Haïti sprak hij creools, in Santo Domingo sprak hij Spaans, voor hem is het gelijk, hij is niet zeker dat het beter zou zijn in het creools, dan in het Spaans” (CGVS I, p. 11). U besloot het onderhoud verder te zetten in het Spaans, stelde “trager te zullen spreken” en er werd afgesproken dat u trager zal praten en alles stukje voor stukje zal uitleggen (CGVS I, p. 11). Gedurende het verdere verloop van uw eerste onderhoud dat nog nagenoeg 3 uren in beslag nam werden vervolgens geen moeilijkheden meer gemeld, noch door u of uw advocaat, noch door de tolk of de protection officer, waardoor redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de overlevering van de verklaringen op betrouwbare wijze is verlopen. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud meldde de tolk Spaans enkele keren moeilijkheden te ondervinden om u te begrijpen, waarop de protection officer het zekere voor het onzekere heeft genomen en besloten heeft om het onderhoud te staken en een volgend onderhoud te regelen waarbij u alsnog zou worden bijgestaan door een tolk die het Creools machtig is (zie CGVS II). Dit derde gehoor verliep zonder moeilijkheden, zoals blijkt uit de weerslag van de interactie in de notities van het onderhoud (CGVS III).

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen, kan dan ook redelijkerwijze en genoegzaam worden besloten dat de informatie en verklaringen verkregen tijdens het procedureverloop voor de DVZ evenals in het kader van uw eerste en derde onderhoud op het CGVS – en zoals deze werden opgetekend in de schriftelijke stukken in uw administratief dossier – betrouwbaar is, en de commissaris-generaal zodoende op geldige wijze tot onderstaande vaststellingen is kunnen komen wat betreft de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming. Voor zover uw tweede persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS daarentegen werd gestaakt omdat het normale verloop ervan blijkens de notities van dit onderhoud niet ten volle kon worden gewaarborgd, kan volledigheidshalve worden opgemerkt dat de inhoud van dit tweede onderhoud hoe dan ook niet verder in aanmerking genomen werd en bijgevolg evenmin vermag afbreuk te doen aan wat volgt.

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan toegekend worden.

U verklaarde dat u de slechte situatie voor homoseksuelen in Haïti vreest.

Er dient te worden vastgesteld dat er, gelet op de tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal, geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweerde homoseksualiteit en de daaruit volgende problemen. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u biseksueel was (CGVS-vragenlijst bij DVZ, vraag 5), terwijl u op het Commissariaat-generaal verklaarde homoseksueel te zijn (CGVS I, p. 10, 16).

Tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud op het Commissariaatgeneraal verklaarde wat betreft de ontdekking van uw seksuele geaardheid dat u zich een eerste keer aangetrokken voelde tot mannen wanneer u op twaalf- of dertienjarige leeftijd op school een medeleerling, genaamd N., leuk vond (CGVS I, p. 13). Bij uw derde persoonlijke onderhoud kon u zich de naam van deze leerling echter niet meer herinneren (CGVS III, p. 4). U verklaarde tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud over deze ontdekking dat u de dag dat u deze gevoelens had, u uw beste vriend vertelde dat u zich aangetrokken voelde tot mannen. U vertelde het tevens aan de directeur van de school in de hoop dat hij u zou beschermen, maar hij stuurde u van school en vertelde uw vader dat u een schande was (CGVS I, p. 13-14). Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud stelde u echter dat wanneer u op tien- of twaalfjarige leeftijd deze gevoelens op school ontdekte, u bang was en u met een leerkracht praatte. U herinnert zich echter niet meer wat zij tegen u zei, maar u ging hierna niet meer naar school omdat uw vader de school niet meer wou betalen (CGVS III, p. 5). Geconfronteerd met uw verklaring uit het eerste persoonlijk onderhoud dat u dit ook andere personen had verteld, met name de directeur, stelde u dat er u niet gevraagd werd of u het aan de directeur vertelde en dat u zich niet goed voelde in uw hoofd (CGVS III, p. 6). Aangezien u expliciet te kennen gaf het enkel aan uw vader en een leerkracht verteld te hebben en aangezien u duidelijk aangaf dat de persoon die u op school in vertrouwen was niet de directeur was (CGVS III, p. 5-6), is deze verklaring geenszins afdoende.

Ook wat betreft het tijdstip dat uw vader werd ingelicht over uw geaardheid en de daarop volgende gebeurtenissen, kon u geen eenduidige verklaringen afleggen. U verklaarde aanvankelijk dat uw vader u in 2010 uit huis had gezet wanneer u twaalf jaar oud was (CGVS I, p. 14-15). Geconfronteerd met het feit dat u in 2010 reeds tweeëntwintig jaar oud was – u bent namelijk geboren in 1986 – en geen twaalf of dertien jaar oud, herhaalde u echter dat u twaalf jaar oud was wanneer uw vader u uit het huis zette en dat dit in 2010 was. U gaf tevens aan dat u zich uitdrukt in jaren. Geconfronteerd met het feit dat er een groot verschil is tussen een kind van twaalf jaar en een volwassen man van tweeëntwintig, repliceerde u dat het anders is in Haïti, u als losgeslagen wild was en u over leeftijd niets weet. U stelde dan plots dat u achttien jaar was wanneer u tot N. was aangetrokken en dat er twee à drie jaar lag tussen het moment dat u zich tot N. aangetrokken voelde en uw vader u uit het huis zette (CGVS I, p. 15). Dergelijke verklaringen verschonen geenszins de vastgestelde fundamentele tegenstrijdigheden. Bovendien kon u zich tijdens uw derde persoonlijke onderhoud niet meer herinneren hoe oud u was wanneer uw vader u uit het huis zette, u situeerde dit evenwel opnieuw in 2009 of 2010 maar kon niet aangeven hoe lang de periode was tussen dat u zich aangetrokken voelde tot die jongen op school en het moment dat uw vader u uit het huis zette (CGVS III, p. 5). Gelet op de vaststelling dat u over het kernelement van uw relaas geen coherente verklaringen kan afleggen, wordt de geloofwaardigheid van uw beweerde homoseksualiteit verder ondermijnd.

Opvallend is bovendien dat u meteen meerdere personen op de hoogte hebt gebracht van de eerste keer dat u gevoelens voor een jongen ontwikkelde. Volgens uw eerste verklaringen lichtte u uw beste vriend, de schooldirecteur en uw vader in (CGVS I, p. 13). Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud verklaarde u dan weer dit verteld te hebben aan een leerkracht, de directeur en uw vader (CGVS III, p. 5-6). Daarnaast gaf u te kennen dat u zich afvroeg wat de jongen waarvoor u gevoelens kreeg zou denken (CGVS I, p.13) en dat homoseksualiteit echt niet aanvaard wordt in uw land (CGVS III, p. 4). Wanneer u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud geconfronteerd werd de vaststelling dat u ondanks uw angsten dit meteen aan zoveel personen vertelde, repliceerde u dat u bang was omdat u wist wat homoseksuelen overkwam en u hulp wou vragen aan mensen die ouder en wijzer waren (CGVS I, p. 16). Gelet op uw uitspraken over het klimaat tegen homoseksualiteit in Haïti, overtuigt deze verklaring niet.

Ook wat betreft de periode na de ontdekking van uw geaardheid, slaagde u er geenszins in een coherent beeld te scheppen. Zo verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat u na die gebeurtenis op school een homoseksueel met de naam P. opzocht. P. had u benaderd en aangesproken nadat hij zag dat u zich niet goed voelde (CGVS I, p. 15-16). Wanneer u tijdens uw derde persoonlijk onderhoud met deze naam geconfronteerd werd, kon u zich deze persoon aanvankelijk niet herinneren. Uiteindelijk dacht u dat hij de persoon was die u naar een feestje uitnodigde waar u J.P. leerde kennen (CGVS III, p. 10). Ook wat betreft uw relatie met J.P., stelde u aanvankelijk tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat u hem leerde kennen wanneer u zestien jaar oud was (CGVS I, p. 12). Even later verklaarde u echter dat dit in 2012 was (CGVS I, p. 16). Opnieuw geconfronteerd met het feit dat u dan ouder was dan zestien jaar, repliceerde u dat dit is wat u zich kan herinneren (CGVS I, p. 17).

Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud kon u zich niet meer herinneren in welk jaar u J.P. leerde kennen, maar dat u eenentwintig of tweeëntwintig jaar was (CGVS III, p. 7). Dergelijke verklaringen verschonen dan ook geenszins de vastgestelde duidelijk tegenstrijdigheden.

De geloofwaardigheid van uw relatie met J.P. en bijgevolg uw seksuele geaardheid wordt verder ondermijnd door volgende merkwaardigheden. Zo verklaarde u betreffende de eerste ontmoeting met J.P. dat jullie heel de tijd naar elkaar aan het kijken waren, u hem benaderde en u hem vertelde dat u hem mooi vond (CGVS I, p. 12). Gevraagd of dat dit niet gevaarlijk was om elkaar zo aan te spreken gelet op het klimaat tegen homoseksuelen in Haïti, verklaarde u dat de manier waarop hij naar u keek niet normaal was (CGVS I, p. 17). Het is echter bevreemdend dat gelet uw eigen uitspraken over het homofobe klimaat en de eerdere reacties die u kreeg wanneer u vertelde over uw homoseksualiteit, u zo openlijk J.P. aansprak. Voorts dient opgemerkt te worden dat wat betreft uw relatie met J.P. u weinig persoonlijke details over hem wist. Zo verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat Pierre zijn familienaam was (CGVS I, p. 12), terwijl u zich tijdens het derde persoonlijk onderhoud u zijn familienaam niet kon herinneren (CGVS III, p. 8). U kende de naam van zijn ouders niet, noch wist u of hij broers of zussen had omdat u dit niet interesseerde, noch kon u een anekdote over jullie relatie vertellen. U kwam niet verder dan dat hij zich goed bij u voelde en elke jullie samen waren de liefde bedreven (CGVS III, p. 8).

Tot slot is het opvallend dat niettegenstaande u op zoek bent naar een plek om vrij te zijn, u - niettegenstaande u sinds januari 2018 in België bent – bij uw eerste persoonlijk onderhoud voor het Commissariaat-generaal in juni 2018 niet wist of homoseksualiteit in België is toegestaan of niet (CGVS I, p. 22).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweerde seksuele geaardheid. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u in geval van een terugkeer naar Haïti het risico loopt op vervolging of ernstige schade.

Uw documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteit wordt hier niet betwist. De medische documenten en correspondentie met uw advocaat werden reeds besproken.

C. Conclusie *Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. ...”.*

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 21 maart 2019 in een enig middel een schending aan van “artikel 48/3 tot 48/6 Vreemdelingenwet en artikel 1 van de Conventie van Genève; Schending van artikel 3 en 13 EVRM; Schending van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn; Schending van de artikelen 2 en 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen; Schending van artikel 62 Vreemdelingenwet; Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel”.

Wat betreft zijn profiel stelt verzoeker dat hij een Haïtiaanse jongeman is “die reeds op zijn twaalfjarige leeftijd zijn homoseksualiteit ontdekte” en dat hij op dat moment nog zeer angstig was “ten opzichte van zijn seksualiteit en [erover probeerde] te praten met zijn enige referentiepersonen”. Hij legt uit dat het homofobe klimaat in Haïti hem echter snel inhaalde, dat hij in 2009 uit huis werd gezet door zijn vader en een hele tijd dakloos was. Hij benadrukt dat zijn profiel kwetsbaar is in de zin dat hij omwille van zijn seksualiteit werd vervolgd, eerst door zijn eigen vader en vervolgens door de Haïtiaanse samenleving. Verzoeker wijst erop dat hij in 2010, ten gevolge van de aardbeving, en in 2017, ten gevolge van de tsunami, verschillende familieleden verloor en zich zodoende snel alleen heeft moeten opbouwen. Verzoeker geeft aan slagen te hebben gekregen op zijn hoofd en dikwijls last te hebben van duizeligheid. Hij haalt aan dat hij tweemaal trachtte zelfmoord te plegen. Verzoeker voert aan dat, gezien zijn asielmotieven gebaseerd zijn op zijn seksuele geaardheid, de Commissaris-generaal met “de nodige délicatesse” dient om te gaan tijdens de verhoren en de analyse van het dossier. Verzoeker meent dat specifieke maatregelen dienen worden genomen.

Verzoeker benadrukt dat hij het CGVS op de hoogte heeft gebracht van zijn geheugenverlies en de moeilijkheden die hij ondervond om zich bepaalde gebeurtenissen te herinneren. Hij wijst erop dat hij dit herhaalde bij elk onderhoud dat hij aflegde. Verzoeker stelt dat hij werd geconfronteerd met de administratieve obstakels om een afspraak met de dokter te krijgen in verband met zijn geheugenverlies en beschrijft dit aan de hand van een ander voorbeeld, met name het probleem met zijn ogen. Verzoeker betoogt *“dat de vastlegging van een afspraak bij een gespecialiseerde arts soms maanden kan duren en onafhankelijk is van de wil van de asielzoeker. De afspraken worden door het opvangcentrum georganiseerd en beheerd. De asielzoeker heeft hier zelden inspraak in. Bovendien is een officiële diagnose stellen over geheugenverlies uiterst complex, hoewel verwerende partij volhoudt een gedocumenteerd bewijs nodig te hebben om dit geheugenverlies te kunnen acteren.”*. Verzoeker meent dat de bewijslast die op zijn schouders rust buitensporig is aangezien hij over weinig mogelijkheden beschikt om deze last te vervullen.

Wat betreft zijn homoseksuele geaardheid stelt verzoeker dat hij jarenlang leerde te zwijgen over zijn seksuele geaardheid en deze diende te verstoppen, zodat het voor hem moeilijk is om deze voor het eerst vrij uit de doeken te doen, wat eventuele onduidelijkheden kan verklaren. Aangaande de vastgestelde tegenstrijdigheden stelt verzoeker vooreerst dat het feit dat iemand biseksueel is niet tegenstrijdig hoeft te zijn met het feit dat diezelfde persoon homoseksueel is en dat de twee begrippen niet in tegenstelling staan maar elkaar omarmen. Daarnaast wijst verzoeker erop dat hij vandaag 30 jaar oud is, dat de ontdekking van zijn seksuele geaardheid die ongeveer twintig jaar geleden plaatsvond een pijnlijke herinnering is die reeds verschillende decennia oud is en die verzoeker liever vergeet, en dat het in deze omstandigheden moeilijk is voor verzoeker om zich de precieze details van het gebeuren correct te herinneren. Bovendien stelt verzoeker dat de ontdekking van een seksuele geaardheid moeilijk op één bepaalde datum kan worden gesitueerd en dat dit meestal een geleidelijke mentale evolutie inhoudt. Verzoeker betoogt dat hij zich in eerste instantie veelvuldige vragen stelde over zijn gevoelens, voordat hij deze correct kon identificeren, en verwijst naar zijn verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Hij haalt aan dat hij zijn gevoelens geloofwaardig, alsook de effectieve vervolging, kon beschrijven.

Verzoeker wijst op een materiële vergissing in het verzoekschrift en stelt dat zijn geboortjaar 1988 is, en niet 1986. Betreffende de incorrecte situering in de tijd van het moment waarop de vader van verzoeker hem uit het huis zette, herhaalt verzoeker dat hij moeilijkheden ondervindt met gebeurtenissen correct te situeren in de tijd en precieze data aan te geven en dat hij dit zelf aangeeft tijdens het interview, door te verduidelijken dat de leeftijd voor hem niet belangrijk is. Verzoeker geeft aan dat hij vele slagen heeft gekregen op zijn hoofd die deze moeilijkheden deels verklaren.

Inzake de homoseksuele relaties die verzoeker aanvoert, stelt verzoeker vast dat verweerder niet verder komt dan het tijdsgebonden argument en het feit dat verzoeker geen antwoord had op vragen betreffende specifieke persoonlijke details van J.P.. Verzoeker herhaalt de moeilijkheid voor hem om gebeurtenissen in de tijd te situeren. Daarnaast merkt hij op dat een relatie met een persoon niet automatisch inhoudt dat men in kennis wordt gesteld van alle persoonlijke details van deze persoon. Het feit dat verzoeker de naam van de ouders van J.P. niet kende noch het feit of hij broers of zussen had, kan volgens verzoeker geen basis vormen om de geloofwaardigheid van de relatie in se in vraag te stellen.

Verzoeker betoogt verder dat verweerder geen enkel onderzoek heeft gevoerd naar de situatie van homoseksuelen in Haïti. Hij stelt vast dat het administratief dossier alleen documenten bevat waarnaar geenszins wordt verwezen in de bestreden beslissing waardoor men niet begrijpt waarom deze werden toegevoegd. Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift een aantal artikels aan waaruit de situatie aangaande homoseksuelen in Haïti blijkt (<https://www.globalgayz.com/caribbean/haiti/>; <https://www.refworld.org/docid/5a9938f1a.html>; <https://www.refworld.org/docid/42df60fb2f.html>; <https://www.refworld.org/docid/5a61ee6da.html>; <https://www.refworld.org/docid/59bbb8d74.html>); <https://www.pri.org/stories/2018-02-06/why-its-gotten-harder-lgbt-people-haiti-earthquake>).

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting aangaande het voordeel van de twijfel.

In ondergeschikte orde meent verzoeker dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst het voorwerp zal zijn van het risico op vervolging, foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen. Verzoeker voert aan dat hij *in casu* gezien de situatie in Haïti, in het bijzonder voor homoseksuelen, en alle elementen behandeld in vorige hoofdstukken een reëel risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt.

In uiterst ondergeschikte orde voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

2.2. Over de gegrondheid van het beroep

2.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3.1. In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat, gezien verzoekers asielmotieven steunen zijn op zijn seksuele geaardheid, de Commissaris-generaal met "*de nodige délicatesse*" dient om te gaan met verzoeker tijdens de verhoren en de analyse van het dossier en dat verzoeker meent dat specifieke maatregelen dienen worden genomen. De Raad stelt vast dat uit de vragenlijst "*bijzondere procedurele noden*" van 11 april 2018 niet kan blijken dat verzoeker bijzondere procedurele noden heeft. Verzoeker signaleerde evenmin tijdens de procedure nog bijzondere procedurele noden aan het CGVS terwijl hem bij elke gehoor uitdrukkelijk gemeld werd dat hij alle problemen diende te vermelden. Verzoekers loutere *post factum* stelling in het verzoekschrift dat specifieke maatregelen dienden te worden genomen worden niet concreet toegelicht, noch wordt uitgelegd welke passage eventueel problematisch waren en welke specifieke procedurele noden. Verzoeker toont geenszins aan dat hij zijn rechten en plichten in de asielpcedure niet ten volle kon uitoefenen omdat hem geen procedurele noden werden toegekend.

2.3.2. Verder benadrukt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij het CGVS op de hoogte heeft gebracht van zijn geheugenverlies en de moeilijkheden die hij ondervond om zich bepaalde gebeurtenissen te herinneren. De Raad stelt samen met de commissaris-generaal vast dat verzoeker gedurende zijn verschillende persoonlijke onderhouds inderdaad meermaals verklaarde geheugenproblemen te hebben waardoor hij zich bepaalde zaken niet (goed) kon herinneren.

In het door verzoeker neergelegde attest van Fedasil van 7 augustus 2018 wordt louter om een afspraak verzocht omdat verzoeker geheugenverlies zou hebben ten gevolge van gebeurtenissen in 2010. Het attest werd opgemaakt op basis van verzoekers verklaringen en is dan ook geen bewijs dat verzoeker in het bijzonder is getroffen door geheugenverlies over bepaalde gebeurtenissen of omwille van eventuele fysieke trauma's. Een dergelijk attest kan geenszins verzoekers voorgehouden geheugenproblemen staven, laat staan aantonen dat deze een impact op zijn verklaringen zouden hebben.

Tijdens verzoekers derde persoonlijk onderhoud gaf hij aan een afspraak te hebben bij een dokter op 27 september 2018 voor deze geheugenproblemen (notities van het persoonlijk onderhoud van 11 september 2018 (hierna: notities 3), p. 2) en diende ter staving hiervan een aanvraag tot een neurologisch consult in, opgemaakt door de dokter van het opvangcentrum. Hierop werd verzoeker gevraagd om de resultaten van dit consult op te sturen naar het CGVS (notities 3, p. 2). Uit de correspondentie tussen het CGVS en verzoekers advocaat blijkt dat verzoekers advocaat op 22 oktober 2018 door een medewerker van het Commissariaat-generaal werd gecontacteerd voor meer informatie over de neurologische onderzoeken die verzoeker eind september diende te ondergaan.

Verzoekers advocaat liet op 23 oktober 2018 weten dat hij verzoeker hierover zou contacteren, waarop verzoekers advocaat op 27 november 2018 het Commissariaat-generaal liet weten dat er een onderzoek gepland was op 5 december 2018. Vervolgens werd verzoekers advocaat opnieuw gecontacteerd op 20 december 2018 met de vraag naar een stand van zaken, waarop hij op 21 december 2018 een onleesbare nota doorstuurde van neuroloog dr. Jacquy. Op 9 januari 2019 contacteerde een medewerker van het Commissariaat-generaal verzoekers advocaat opnieuw met de boodschap dat het doorgestuurde document onleesbaar was en of hij een zicht kon geven op de stand van zaken en of er nog onderzoeken gepland waren. Op 23 januari 2019 liet verzoekers advocaat weten dat er heden niets meer gepland was. Uit voorgaande blijkt dat het CGVS duidelijk zorgvuldig tewerk ging en verzoeker veelvuldig de kans kreeg om zijn geheugenproblemen te staven, doch naliet dit te doen.

2.3.3. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift benadrukt dat hij werd geconfronteerd met de administratieve obstakels om een afspraak met de dokter te krijgen in verband met zijn geheugenverlies, merkt de Raad op dat verzoeker reeds bij zijn eerste persoonlijk onderhoud van 12 juni 2018 aangaf dat hij geheugenproblemen had (notities van het persoonlijk onderhoud van 12 juni 2018 (hierna: notities 1), p. 17). Waar kan worden aangenomen dat een afspraak met een arts-specialist soms maanden op voorhand dient te gebeuren, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker tot op heden – meer dan een jaar na zijn eerste persoonlijk onderhoud – nog steeds geen medisch attest heeft kunnen voorleggen ter staving van zijn geheugenproblemen, noch ter staving van de bewering dat deze voorgehouden geheugenproblemen een invloed hebben op verzoekers vermogen coherente verklaringen af te leggen. Verzoeker kan gelet op voorgaande dan ook geenszins worden bijgetreden waar hij meent dat de bewijslast die op zijn schouders rust buitensporig is. Er kan enkel vastgesteld worden dat zoals verzoekers advocaat op 23 januari 2019 liet weten, er heden niets meer gepland was wat inhoudt dat er geen medische urgenties of specifieke bezorgdheden of noden zijn die thans opvolging vereisen. De Raad merkt nog op dat verzoeker enkel gevraagd wordt zijn motieven van zijn vraag om internationale bescherming toe te lichten. Het is het geheel van verzoekers antwoorden die worden beoordeeld in het licht van de andere stukken van het administratief dossier en de bijhorende landeninformatie.

2.3.4. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europese Parlement en de Raad van 13 december 2011 (Kwalificatierichtlijn) dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming verstreekt blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013, datum waarop ook deze richtlijn effectief in Belgisch recht werd omgezet. De schending van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

Hoe dan ook uit het administratief dossier en uit het verzoekschrift kan blijken dat verzoekers aanvraag om internationale bescherming op individuele basis heeft plaatsgevonden. Daarbij werd rekening gehouden met, onder meer, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden die verzoeker wenste mee te delen *"teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen"*.

Verzoeker gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem van *"gedeelde bewijslast"* is waarbij de commissaris-generaal zou moeten bewijzen dat de feiten onwaar zijn en zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling opvullen. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid Kwalificatierichtlijn volgt immers nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten.

De plicht tot samenwerken voor de commissaris-generaal, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken.

2.3.5. Verder dient gewezen op het gegeven dat er tijdens het procedureverloop voor het Commissariaat-generaal beslist werd om verzoeker tijdens het derde persoonlijk onderhoud te laten bijstaan door een tolk die het Creools machtig is. Verzoeker werd voordien – op de DVZ en naar aanleiding van het eerste en tweede onderhoud op de zetel van het CGVS – bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig was. De wijziging naar een tolk Creools moet in het licht van het geheel van de elementen die voorhanden zijn gezien worden als een zorgvuldigheidsoverweging. De Raad stelt immers samen met de commissaris-generaal vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het indienen van zijn verzoek op de DVZ en in overeenstemming met artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet om de bijstand van een tolk Spaans verzocht heeft; dat hij voor de DVZ zijn verklaringen in het Spaans aflegde en dit zonder noemenswaardige problemen verlopen is; dat hij tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal heeft laten optekenen dat hij de tolk die hem op de DVZ in het Spaans heeft bijgestaan goed begreep evenals dat zijn gesprek bij de DVZ goed verlopen is (notities 1, p. 2); dat verzoeker tijdens zijn eerste onderhoud aangaf *“Ik voel me het meest comfortabels in het Spaans, ik denk dat ze me zo het best gaan begrijpen”* en bevestigend antwoordde op de mededeling het aan te geven mocht er toch iets zijn (notities 1, p. 3); dat de tolk na ongeveer een uurtje evenwel zou hebben gesignaleerd dat *“het moeilijk tolken is”* en er een pauze werd genomen waarop de *protection officer* verzoeker meermaals in de gelegenheid stelde en de uitdrukkelijke vrije keuze heeft gelaten om het onderhoud op een ander moment voort te zetten in zijn moedertaal, het Creools van Haïti, waarvan hij zelf de nood evenwel niet leek in te zien, evenmin na overleg met zijn raadsman, en onder meer repliceerde: *“Ik voel me goed in het Spaans”, “In het Spaans, wat ik wil vertellen wil ik liefst in het Spaans vertellen”, “Laten we verder gaan in het Spaans”* en verzoekers raadsman toelichtte: *“hij weet niet of hij beter in het creools spreekt, in Haïti sprak hij creools, in Santo Domingo sprak hij Spaans, voor hem is het gelijk, hij is niet zeker dat het beter zou zijn in het creools, dan in het Spaans”* (notities 1, p. 11); dat verzoeker besloot het onderhoud verder te zetten in het Spaans en dat werd afgesproken dat hij trager zou praten en alles stukje voor stukje zou uitleggen (notities 1, p. 11); dat gedurende het verdere verloop van verzoekers eerste onderhoud dat daarna nog ongeveer drie uur duurde vervolgens geen moeilijkheden meer gemeld werden, noch door verzoeker of zijn advocaat, noch door de tolk of de *protection officer*, waardoor redelijkerwijs kan worden aangenomen dat de overlevering van de verklaringen op betrouwbare wijze is verlopen. Tijdens verzoekers tweede persoonlijk onderhoud meldde de tolk Spaans enkele keren moeilijkheden te ondervinden om verzoeker te begrijpen, waarop de *protection officer* het zekere voor het onzekere heeft genomen en besloten heeft om het onderhoud te staken en een volgend onderhoud te regelen waarbij verzoeker alsnog zou worden bijgestaan door een tolk die het Creools machtig is (notities van het persoonlijk onderhoud van 6 augustus 2018, ((hierna: notities 2), p. 2-6). Dit derde onderhoud verliep zonder moeilijkheden, zoals blijkt uit de weerslag van de interactie in de notities van het onderhoud (notities 3). Aldus kan samen met de commissaris-generaal worden vastgesteld dat de informatie en verklaringen verkregen tijdens het procedureverloop voor de DVZ evenals in het kader van verzoekers eerste en derde onderhoud op het CGVS betrouwbaar zijn en in aanmerking kunnen worden genomen voor wat betreft de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming. De inhoud van verzoekers tweede persoonlijk onderhoud, dat gestaakt werd omdat het normale verloop ervan blijkens de notities van dit onderhoud niet ten volle kon worden gewaarborgd, wordt niet verder in aanmerking genomen bij de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming. Verzoeker bracht in zijn verzoekschrift niets in tegen voorgaande vaststellingen.

2.3.6. Verzoeker beweert niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst uit vrees voor problemen omwille van zijn homoseksuele geaardheid. De commissaris-generaal hecht echter geen geloof aan verzoekers voorgehouden homoseksuele geaardheid.

2.3.7. De Raad neemt aan dat het aantonen van een seksuele geaardheid gevoelig kan liggen en niet evident is. Indien de kandidaat-asielzoeker echter geen bewijs kan verschaffen aangaande zijn of haar seksuele oriëntatie en/of er is een gebrek aan specifieke informatie betreffende de status van LGBT in het land van herkomst, dan stelt ook UNHCR dat de seksuele oriëntatie dient te blijken uit de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker (UNHCR, *“Guidance Note on Refugee Claims relating to sexual orientation and gender identity”*, Genève, 2008, nr. 35).

De Raad benadrukt dat kan verwacht worden dat verzoeker minstens doorleefde verklaringen aflegt aangaande zijn eigen homoseksuele bewustwording, ervaringen en relaties en de eigenheid van homoseksualiteit die verder reiken dan stereotiepe opvattingen over homoseksualiteit.

Ook kan sociale aanknopng worden verwacht en dus enige bekendheid worden aangetoond met de situatie van homoseksuelen in zijn land van oorsprong en eventueel ook in de landen waar verzoeker verbleven heeft met name, de Dominicaanse Republiek, Argentinië en België. Van een verzoeker om internationale bescherming die zichzelf identificeert als homoseksueel en omwille van deze seksuele geaardheid beweert een vrees te hebben of een risico te lopen in zijn land van oorsprong kan worden verwacht dat hij dit overtuigend aantoont.

2.3.8. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat hij in 2010 aan zijn vader had opgebiecht dat hij biseksueel was (vragenlijst CGVS, vraag 3.5), terwijl hij tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud ondubbelzinnig verklaarde dat hij homoseksueel is (notities 1, p. 10, p. 16). Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat het feit dat iemand biseksueel is niet tegenstrijdig hoeft te zijn met het feit dat diezelfde persoon homoseksueel is en dat de twee begrippen niet in tegenstelling staan maar elkaar omarmen, gaat het verzoekschrift eraan voorbij dat uit verzoekers verklaringen bij het CGVS duidelijk blijkt dat verzoeker zichzelf identificeert als homoseksueel en zich enkel aangetrokken voelt tot mannen (*"Homoseksueel, ik heb zoals ik als eerder vertelde geprobeerd met een vrouw te zijn, maar ik hield daar niet van, ik vind het enkel leuk om met mannen te zijn"*, notities 1, p. 16). De vaststelling dat verzoeker bij de DVZ nog liet optekenen dat hij biseksueel is – wat inhoudt dat hij zich zowel tot mannen als vrouwen aangetrokken zou voelen – en aldus tegenstrijdige verklaringen aflegt aangaande zijn seksuele oriëntatie, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van voorgehouden homoseksuele geaardheid.

2.3.9. Verder kunnen verzoekers verklaringen aangaande de ontdekking en bewustwording van zijn homoseksualiteit niet overtuigen. Zo stelde verzoeker dat hij zich een eerste keer aangetrokken voelde tot mannen wanneer hij op twaalf- of dertienjarige leeftijd op school een medeleerling, genaamd N., leuk vond (notities 1, p. 13, p. 14), terwijl hij bij zijn derde persoonlijke onderhoud zich de naam van deze leerling echter niet meer kon herinneren (notities 3, p. 4). Er kan niet worden aangenomen dat verzoeker de naam van N., de eerste jongen tot wie verzoeker zich aangetrokken voelde en die zijn leefwereld grondig wijzigde, opeens niet meer zou kunnen herinneren. Verzoeker spreekt zichzelf ook tegen. Zo stelde hij dat hij die eerste aantrekking voor zichzelf hield en dat hij dat aan niemand durfde zeggen (*"Toen ik naar school ging, maar toen hield ik dat voor mezelf, toen durfde ik dat aan niemand zeggen"*, notities 1, p. 13), om even later te stellen dat hij het meteen vertelde aan zijn beste vriend (*"Ik heb dat dezelfde dag dat ik dat merkte op school, heb ik dat hem verteld"*, notities 1, p. 13), dat deze het aan andere mensen heeft doorverteld (*"Hij heeft het dan aan andere mensen gezegd en is iedereen is me dan beginnen pesten, ze riepen homo, ik kwam niet meer buiten, ik wou dat ze me niet zagen, dat was een heel vervelende en moeilijke periode"*, notities 1, p. 13), dat hij van school gestuurd werd en dat hij het daarna aan zijn vader vertelde (*"Ik ben dan van school gestuurd, de directeur zei dat ik de andere kinderen schade zou berokkenen, ik legde hem gewoon uit dat dat was hoe ik me voelde, maar ik werd naar huis gestuurd en daar heb ik het verteld aan mijn vader en die was niet blij"*, notities 1, p. 14). Tijdens zijn derde persoonlijk onderhoud stelde verzoeker echter dat wanneer hij op tien- of twaalfjarige leeftijd deze gevoelens voor zijn medeleerling op school ontdekte, bang was en met een leerkracht praatte (notities 3, p. 4, p. 5). Verzoeker voegde eraan toe dat hij zich niet meer herinnert wat hij tegen hem zei, maar dat hij hierna niet meer naar school ging omdat zijn vader de school niet meer wou betalen (notities 3, p. 5). Geconfronteerd met zijn verklaring uit het eerste persoonlijk onderhoud dat hij dit ook andere personen had verteld, met name de directeur, stelde verzoeker dat er hem niet gevraagd werd of hij het aan de directeur vertelde en dat hij zich niet goed voelde in zijn hoofd (notities 3, p. 6). Deze uitleg kan niet overtuigen, nu verzoeker tijdens zijn derde persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gevraagd werd of hij het aan een leerkracht vertelde of aan de directeur en verzoeker antwoordde: *"Niet de directeur, het was meer een leerkracht"* (notities 3, p. 5). Verzoekers verklaringen over zijn eerste aantrekking zijn op vele punten tegenstrijdig, zelfs onverzoenbaar.

2.3.10. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de ontdekking van zijn seksuele geaardheid, die ongeveer twintig jaar geleden plaatsvond, een pijnlijke herinnering is die verzoeker liever vergeet en dat het in deze omstandigheden moeilijk is voor verzoeker om zich de precieze details van het gebeuren correct te herinneren. Hoewel kan worden aangenomen dat verzoeker moeite heeft om zich bepaalde details te herinneren, is niet aannemelijk dat verzoeker tijdens het eerste persoonlijk onderhoud nog bijzonderheden kan vermelden (zoals de naam van N.), die hij zich tijdens het derde onderhoud niet meer herinnert.

Evenmin kan worden ingezien dat verzoeker dermate tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande de gebeurtenissen die volgden op zijn homoseksuele bewustwording. Er wordt niet verwacht dat verzoeker alle details kan vertellen of hierover eenduidig is, wel moet verzoeker voldoende toelichtingen geven die kunnen aantonen dat hij inderdaad de gebeurtenissen heeft meegemaakt die hij voorhoudt.

2.3.11. Zo wist verzoeker geen eenduidige verklaringen afleggen over het tijdstip dat verzoeker zijn vader inlichtte over zijn geaardheid en de daarop volgende gebeurtenissen. Verzoeker stelde aanvankelijk dat zijn vader hem op twaalfjarige leeftijd in 2010 uit huis had gezet (notities 1, p. 14-15). Erop gewezen dat verzoeker in 2010 reeds tweeëntwintig jaar oud was – verzoeker is in 1988 geboren (of 30 jaar indien hij in 1978 is geboren zoals hij later vertelde) – en geen twaalf of dertien jaar oud, herhaalde verzoeker slechts dat hij twaalf jaar oud was wanneer zijn vader hem uit het huis zette (notities 1, p. 15). Hierop gevraagd waarom verzoeker dan stelde dat hij in 2010 uit huis werd gezet, antwoordde verzoeker *“Ik weet nooit hoe oud ik ben, daarmee dat ik dat uitdruk in jaren, het was in 2010 dat hij mij het huis heeft gezet, ze zijn dan overleden en ik heb dan tot 2011 op straat geleefd”* (notities 1, p. 15). Gewezen op het verschil tussen een kind van twaalf en volwassen man van tweeëntwintig, gaf verzoeker aan *“Het is anders in Haïti, ik heb in Haïti ook een achterstand opgelopen op school, ik was als losgeslagen wild, over leeftijd weet ik niks”* (notities 1, p. 15). Zelfs indien verzoeker zijn leeftijd niet precies kan aanduiden, dan nog kan worden verwacht dat verzoeker zou kunnen aangeven of hij als volwassen man, dan wel als kind op straat leefde, dergelijke ervaringen zijn immers fundamenteel verschillend. Vervolgens stelde verzoeker plots dat hij achttien jaar was wanneer hij zich tot N. aangetrokken voelde en dat er twee à drie jaar lag tussen het moment dat hij zich tot N. aangetrokken voelde en zijn vader hem uit het huis zette (notities 1, p. 15), wat er dan weer zou op wijzen dat hij in 1988 geboren is. Verzoekers wijzigende verklaringen ondergraven de geloofwaardigheid van zijn relaas. Bovendien kon hij zich tijdens zijn derde persoonlijke onderhoud niet meer herinneren hoe oud hij was wanneer zijn vader hem uit het huis zette, situeerde hij dit evenwel opnieuw in 2009 of 2010, maar kon niet aangeven ongeveer hoe lang de periode was tussen het moment waarop hij zich aangetrokken voelde tot die jongen op school en het moment dat zijn vader hem het huis uitzette (notities 3, p. 5). Verzoekers incoherente verklaringen over het moment waarop hij zich voor het eerst aangetrokken voelde tot een jongen en wanneer hij hierom door zijn vader het huis uit werd gezet, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden homoseksuele geaardheid verder. Het is immers niet aannemelijk dat verzoeker niet zou weten of hij nog in de lagere klassen zat of hij reeds een volwassen man was.

2.3.12. Het verzoekschrift kan gevolgd worden waar wordt betoogd dat de ontdekking van de seksuele geaardheid niet op één bepaalde datum kan worden gesitueerd en dat dit meestal een geleidelijke mentale evolutie inhoudt, doch dit kan verzoekers flagrant tegenstrijdige verklaringen over het tijdstip en zijn eigen leeftijd waarop hij zich bewust werd van zijn homoseksuele geaardheid niet verschonen. Bovendien kan uit verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud geenszins blijken dat zijn homoseksuele bewustwording een geleidelijke mentale evolutie inhield. Integendeel, verzoeker legde verklaringen af als *“Ik ben op mijn 16 jaar vanaf de eerste dag dat ik dat voelde, heb ik met een man geslapen, we hebben de liefde bedreven en sindsdien voelde ik me niet aangetrokken tot vrouwen”* (notities 1, p. 12). Verzoeker voert verder aan dat hij moeilijkheden ondervindt om gebeurtenissen correct te situeren in de tijd en precieze data aan te geven en dat hij dit zelf aangeeft tijdens het interview, door te verduidelijken dat de leeftijd voor hem niet belangrijk is. De Raad herneemt dat, zelfs indien leeftijd voor verzoeker niet belangrijk is, nog steeds kan worden verwacht dat verzoeker zou kunnen aangeven of hij als volwassen man, dan wel als jong kind op straat leefde en overleefde. Dit zijn dermate uiteenlopende ervaringen over vele jaren dat niet aannemelijk is dat verzoeker zich dit niet juist kan herinneren. Verzoeker geeft daarnaast aan dat hij vele slagen heeft gekregen op zijn hoofd die deze moeilijkheden deels verklaren. De Raad verwijst naar bovenstaande en kan slechts vaststellen dat verzoeker bij blote beweringen blijft en zijn beweerde geheugenproblemen niet aantoot, laat staan dat deze een impact zouden hebben op zijn verklaringen.

2.3.13. Hoe dan ook kan niet worden ingezien dat verzoeker, op het moment dat hij voor het eerst gevoelens kreeg voor een jongen, dit meteen aan meerdere personen – zijn beste vriend, de directeur, zijn vader, dan wel een leerkracht en zijn vader – vertelde. Immers uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij zich bewust was van het vijandige klimaat ten aanzien van homoseksuelen in Haïti (notities 1, p. 13; notities 3, p. 4). Verzoekers uitleg, dat hij bang was omdat hij wist wat homoseksuelen overkwam en hulp wou vragen aan mensen die ouder en wijzer waren (notities 1, p. 16), kan dan ook niet overtuigen.

2.3.14. Verder stelde verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud dat hij in de periode tussen zijn voorgehouden aantrekking tot N. en de dag dat zijn vader hem het huis uitzette een homoseksuele man P. leerde kennen (*"Hij heeft me benaderd, hij zag dat ik me niet goed voelde, ik had niets om te eten en hij sprak me aan, wij hebben toen gesproken over de mensen die wij verloren hadden, hij zei dat je nog een andere reden was waarom hij zich ongelukkig voelde, dat ze hem niet begrepen in Haïti, ik vroeg wat hij daarmee bedoelde en hij zei dat hij homo was, hij zei dat hij zich als een slaaf voelde, ik heb gezegd dat ik ook homo was en zo heb ik hem leren kennen"*, notities 1, p. 16). Hij stelde dat P. na een week ontvoerd en vermoord is (notities 1, p. 15). Wanneer hij tijdens zijn derde persoonlijk onderhoud met deze naam geconfronteerd werd, kon hij zich deze persoon aanvankelijk niet herinneren en stelde hij uiteindelijk dat hij dacht dat het de vriend was die hem uitnodigde op het feestje waar hij J.P. leerde kennen (notities 3, p. 10). De vaststelling dat verzoeker zich P. tijdens zijn derde onderhoud niet meer kan herinneren en incoherente verklaringen dienaangaande aflegt, bevestigt dat verzoeker een gefabriceerd relaas naar voren brengt nu de moord op een vriend niet vergeten kan worden indien dit waarachtig zou zijn. Dit klemt te meer nu verzoeker toen beweerdelijk pas op straat stond en dergelijke schokkende gebeurtenis een impact moet hebben gehad op zijn handelwijze.

2.3.15. Verzoeker slaagt er voorts niet in zijn relatie met J.P. aannemelijk te maken. Zo stelde hij tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud dat hij J.P. leerde kennen wanneer hij zestien jaar oud was (notities 1, p. 12), terwijl hij even later verklaarde dat dit in 2012 was (notities 1, p. 15-16) en dus wanneer verzoeker vierentwintig jaar was. Tijdens zijn derde persoonlijk onderhoud kon verzoeker zich dan weer niet meer herinneren in welk jaar hij J.P. leerde kennen, maar dat hij eenentwintig of tweeëntwintig jaar was (notities 3, p. 7). De vaststelling dat verzoeker niet kan situeren wanneer hij J.P. leerde kennen ondergraaft reeds de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden relatie met J.P..

2.3.16. Daarnaast verklaarde verzoeker over zijn eerste ontmoeting met J.P. dat zij heel de tijd naar elkaar aan het kijken waren, verzoeker J.P. vervolgens benaderde en hem vertelde dat hij hem mooi vond (*"Dat was een vriend thuis, we waren daar iets aan het drinken, die jongen was ook een vriend en ook homo, ik wist dat niet, we waren heel de tijd naar elkaar aan het kijken en ik heb hem dan benaderd en gezegd dat ik hem mooi vond en hij zei hetzelfde en we zijn met elkaar beginnen babbelen, er was een connectie tussen ons, we hebben wat gedronken en gekust, ik heb hem nadien nogmaals gezien en ik voelde hetzelfde als die eerste keer"*, notities 1, p. 12). Verzoeker maakt, gelet op het heersende homofobe klimaat in Haïti en zijn eerdere ervaringen, J.P. niet aannemelijk dat zij elkaar zo openlijk zouden aanspreken. Bovendien kende verzoeker, niettemin hij voorhield dat hij een homoseksuele relatie met J.P. had, weinig persoonlijke details over hem. Verzoeker gaf tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat P. zijn familienaam was (notities 1, p. 12), terwijl hij zich tijdens het derde persoonlijk onderhoud zijn familienaam niet kon herinneren (notities 3, p. 8). Verzoeker kon deze persoon niet nader beschrijven (bijvoorbeeld met de naam van J.P.'s ouders, of J.P. broers of zussen had). Evenmin kon hij geen anekdote over hun relatie vertellen (notities 3, p. 8). Verzoeker kwam niet verder dan enkele vage verklaringen als *"Wanneer wij gedaan hadden met eten, daarna bedreven we de liefde, wij gingen uit, stapten"* en *"Wat we het liefste deden, wij hadden een project, een idee, om veel zaken samen te doen, hij zei me elke keer dat hij zich goed voelde bij mij, elke keer we samen de liefde bedreven was er een chemie"* (notities 3, p. 8). Hoewel verzoeker stelde dat zijn relatie met J.P. slechts twee weken duurde, gezien J.P. toen ontvoerd werd, kan toch verwacht worden dat hij iets meer over J.P. en hun relatie zou kunnen vertellen, temeer nu verzoeker aangaf dat hij dermate aangegrepen was dat hij zelfmoord wilde plegen na J.P.'s verdwijning (notities 3, p. 8-9). Verzoeker blijft opnieuw bij oppervlakkigheden of onwetendheden en kan zijn voorgehouden homoseksuele relatie met J.P. niet geloofwaardig maken.

2.3.17. Voorts kan niet worden ingezien dat verzoeker aangaf dat hij op zoek is naar een plek om vrij te zijn, doch bij het eerste persoonlijk onderhoud in juni 2018 niet wist of homoseksualiteit in België is toegestaan of niet (notities 1, p. 22), dit terwijl verzoeker sinds januari 2018 in België verblijft. Dergelijke vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden homoseksualiteit verder. Verzoeker stelt ter terechtzitting nog dat hij sedert zijn komst naar België geen homoseksuele relatie aanging.

2.3.18. Gelet op voorgaande hecht de Raad geen geloof aan verzoekers voorgehouden homoseksuele geaardheid. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker ingeval van terugkeer naar Haïti problemen zal ondervinden ten gevolge hiervan.

2.3.19. De door verzoeker in zijn verzoekschrift aangehaalde artikels waaruit de situatie aangaande homoseksuelen in Haïti blijkt, worden – gezien verzoeker niet aannemelijk maakt homoseksueel te zijn – niet dienstig neergelegd. Het volstaat niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke.

2.3.20. De door verzoeker bij het CGVS voorgelegde documenten kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen. Verzoekers paspoort toont slechts zijn identiteit en nationaliteit aan, welke niet betwist worden. De overige documenten werden hierboven reeds besproken.

2.3.21. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.1. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt. Waar verzoeker verwijst naar de situatie voor homoseksuelen in Haïti, herneemt de Raad erop dat verzoeker zijn voorgehouden homoseksuele geaardheid niet aannemelijk heeft gemaakt.

2.5. Waar een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en die van de Raad in de onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, wijst de Raad erop dat artikel 13 van het EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie. Los van de vraag of er enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoeker, dient te worden vastgesteld dat hij gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren, zodat artikel 13 van het EVRM gerespecteerd werd.

2.7. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.7.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.7.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK